

Jak je asi vidět, docela pozorně sleduji postoje a projevy různých věřících nebo i celých společenství vůči nevěřícím lidem, ať už vůči známým nebo i úplně náhodným.

U řady křesťanů sleduji představu, že „evangelizace“ znamená lidi někam pozvat, na nějakou akci, na mládež nebo i do sboru. „Duchovní rozhovor“ velmi často znamená někomu říct, že jsem „křesťan“, a ideálně vysvětlit, kam „chodím“.

Ovšem tohle všechno tvůj nevěřící kolega z práce nebo soused velmi pravděpodobně zařadí do kategorie „náboženská instituce“! A náboženské instituce jsou přesně to, k čemu naši lidé mívají poměrně velký odpor! Do instituce si totiž promítají představy spojené s inkvizicí ve středověku, se zneužíváním dětí v současné době a s mnoha dalšími hrůzami zneužití moci po celou historii.

Proto při nejbližší příležitosti a třeba i opakovaně říkáme větičku známou z tréninku:

„Nemyslím náboženství ani církev...“ „Zkoušel jsi někdy číst Bibli? Nemyslím náboženství ani církev, prostě Bibli.“ Nebo: „Zkoušel jsi někdy mluvit s Ježíšem? Nemyslím náboženství ani církev, prostě Ježíše.“

Namísto čehokoli, co by připomínalo instituci, s lidmi velmi hojně mluvím o živém Ježíši, s nímž je to super a se kterým si normálně povídám! Samozřejmě mám v rukávu i konkrétní příběhy, jak to probíhá v mém vlastním životě, případně v životech dalších přátel, kteří si s Ježíšem taky normálně povídají. A rozhodně se snažím dospět k návodu, jak toho Ježíše do života osobně pozvat.